

ОДИН

Я — пісковий годинник.

На мене обвалилися мої сімнадцять років і поховали під собою. Поки час витікає з мого тіла, здається, наче мої ноги набили піском і зліпили докупи, мій розум переповнюють піщинки нерішучості, незроблені вибори і нетерплячість. Маленька годинникова стрілка стукає, відбиваючи один і два, три й чотири, шепоче:

— Агов, вставай, підводься, вже час...

...прокидатися...

...прокинься...

Прокидайся, — шепоче він.

Різкий вдих, я прокидаюся, але не встаю, відчуваю не переляк, а здивування. Вдивляюся в шалено зелені очі, що ніби знають надто багато, розуміють надто добре. Аарон Варнер Андерсон схилився наді мною, дивлячись стурбовано, його рука застигла в повітрі, ніби він ось-ось мене торкнеться.

Він смикається назад.

Дивиться пильно, не кліпаючи, його груди підіймаються й опускаються.

— Добрий ранок, — кажу невпевнено. Не розумію, як звучить мій голос, котра зараз година і який день, не розумію, що за слова вириваються з моїх вуст і що це за тіло, в якому я перебуваю.

Я помічаю, що на ньому біла сорочка, яку він недбало заправив у дивовижно випрасувані чорні штани. Він закотив рукава і підтягнув їх вище ліктів.

У його усмішці проступає біль.